

Oponentský posudek na práci Karin Pavelkové

Dvojitý život Hildegardy z Bingenu

Hildegarda je jistě postava hodná zájmu a studia, ale tato práce o ní se bohužel nepovedla. Autorka ji nazvala „dvojitý život Hildegardy z Bingenu“, což by slibovalo možná i zajímavou interpretaci. Dodala však pouhý kompilát z druhotné literatury. Strany 6 až 17 z práce o 37 stranách tvoří soupis banálních učebnicových vět o středověku, vybraných povětšinou (naštěstí přiznaně) z Heera. Relativně nejlepší částí práce jsou stránky, popisující Hildegardin život a dílo – byť i to se děje velmi konvenčním způsobem, v zásadě výčtem dat, názvů prací, stručných obsahů a citací. „Druhým životem“ pak autorka míní prostě dějiny Hildegardina kultu, líčené opět v zásadě skrze souhrn fakt.

Největším problémem práce však jest dokonalá absence odborné reflexe – odstupu od látky. Hildegarda je pro autorkou duchovní autoritou, která má čtenáře práce poučovat, „jak svět jest“, viz zvláště kapitola „Hildegarda prorokyně“: „Hildegarda nás varuje...“, „Dle Hildegardy jsme my lidé...“ (s.33), a viz též závěr: „Svým poselstvím nás napomíná...“, „Hildegarda nás vede k základní úvaze...“ (s.37) atd. Devótní citování textů Josepha Ratzingera coby nejvyšších dokladů Hildegardina významu pak jen dokresluje, že se žánrově jedná spíše o spisek zbožné lidovýchovné literatury než o práci odbornou.

V motivech, které autorka probírá, se přitom nabízela řada možností, jak vytvořit práci zajímavou: zmínka o podpoře kultu Hildegardy za třetí říše, či zmínka o jejím kultu v newageových kruzích.

Pokud jde o styl - dlouhý by byl seznam nepovedených, zašmodrchaných a pojmově nejasných vět. Namátkou: „jako společenská skupina byli křesťanští mystici charakterističtí hrdinskou, nesobeckou činností a rozmanitými službami společnému životu církve. (...) a čím více platí, že jsme jako sociální skupina ochotná uznat mystiky a přijmout to, co nám říkají, tím spíš budou oni schopni podělit se s námi o svou zkušenost.“ (29)

Na druhou stranu: Je zřetelné, že autorka má o své téma zájem a s literaturou předmětu je do jisté míry obeznámena. Pokládal bych proto za nejvhodnější, kdyby práci v této podobě stáhla a přepracovala ji. Zcela škrtnout lze úvod o středověku – a místo toho rozvinout některé dílčí téma. Například – aby byl naplněn titul „dvojitý život“ – pojednat o rozličných formách Hildegardina kultu, včetně toho newageového. To by byl „druhý život“, tam by šlo o cosi podstatného – o řešení otázky, jak mohou tutéž postavu uctívat Ratzinger i feministky a newageové mastičkářky.

V této podobě práci nelze práci hodnotit lépe než „dobře“ (3).

Doc. Martin Putna
7.10.2010